

1 kunstmuseum

2 store containere

10 kinesiske specialarbejdere

42,5 tons togvogn

200 dumplings

500 nummererede løsdele

1748 mandetimer

5600 cigaretter

Vel ankommet til Arken i Ishøj kastede 10 kinesiske specialister sig flaks over det, de var bedst til. I et arbejdsraseri af en anden verden samlede de en 25 meter lang togvogn af 500 løsdele. Ud & Se så på

FOTO: KLAUS HØLSTING
TEKST: NYA VECHT

10

KINESISKE SPECIALISTERS minutise arbejdskraft skulle der til, for den kinesiske kunstner Qiu Anxiangs (1972) værk 'At stirre ind i glemsten' stod klar på Arken i Ishøj som en del af kunstmuseets Utopia-udstilling. Kineserne og deres kok og regnskabsdame var blevet

fløjet ind fra Nordkina for at løse opgaven. De indlogerede sig på det lokale vandrehjem og købte stort ind i Bilka. Og så gik de ellers i gang. Arbejdede fra syv om morgenen til langt hen på aftenen kun afbrudt af et par varme måltider. Ellers sov de. Togvognen, som kunstværket består af, fungerede i 60'erne og 70'erne som offentligt transportmiddel og fragtede folk rundt i det nordøstlige Kina, indtil den blev fundet på et forladt spor i 1972. I Qiu Anxiangs bearbejdelse er togvognen blevet til en rejse i Kinas fortid, nutid og fremtid. Det sker med hjælp fra videoklip på vinduerne fra propagandafilms fra 1910 og frem til i dag. Da vognen blev udstillet på et kunstmuseum i Beijing, måtte man rive en væg ned for at få alle 500 løsele ind. Det var ikke nødvendigt på Arken, men delene måtte flyttes ud af containere og ind i Kunstaksen én ad gangen. Togvognen vejer 42,5 tons, så det var om at tage fat. Kineserne talte ikke et ord engelsk, så al kommunikation med museets folk foregik via en tolk eller ved hjælp af rigelige mængder tegnsprog. 'At stirre ind i glemsten' kan opleves fra 6. februar og mindst et år frem. ▶

DST, VEST, HVAD ER BEDST
Kunstmuseet i Beijing har sendt malerbatter med togvognen, så transportkaderne kan udbedres. Da den danske teatermaler hver fat i en kinesisk dunk, ruller Yu med øjnene. Via tolken fortæller han, at kinesiske malerprodukter er noget af det allerværste. Det er også dårligt for miljøet og meget brandfarligt. Næ, vestlige produkter, det ved man, hvad er, nikker han.

DE RØDE OG DE BLÅ

Sjakkajsene Yu og Cao bærer røde hjelme. Arbejderne iført blå hjelme har været ansat i Caos firma i 20-30 år, skønt ingen af dem har mere end 50 år på bagen. De har ingen konkret håndværkeruddannelse, men er blevet uddannet af deres mester, Cao. Mens arbejdet med togvognen skrider frem, hersker der en gemytlig tone mellem kineserne. Der lader ikke til at være et hierarki, og alle arbejder lige meget, rød hjelm eller ej.

EN UDMERKET HYRE

Hjemme i Kina er månedslønnen for de kinesiske håndværkere, hvad der svarer til 2.500 kroner om måneden. Det er en god løn, hvis man ikke har nogen uddannelse. En almindelig landarbejder tjener til sammenligning 2.500 kroner om året.

DANSKER OP AF GRØFTEN

En sen aften, hvor Yu var på vej hjem fra Arken, fandt han en beruset og blodig dansk mand i en grøft. Det lykkedes Yu at hjælpe ham på benene, og selvom Yu ikke taler et ord engelsk, og danskeren var meget større end Yus 160 cm, fulgte Yu ham hele vejen hjem. Yu forsøgte at standse nogle biler for at få hjælp, men ingen af bilisterne reagerede. Det fandt han meget mærkeligt, når han nu stod dér med en mand, der blødte fra hovedet.

SIKKERHED ER EN BY I KINA

Mens kineserne arbejder i Danmark, er de underlagt danske sikkerhedsregler. Men de er lette at elemme i kampens hede – også selv om folkene fra Arken gentagne gange beder deres asiatiske gæster efterleve regulativerne. På et tidspunkt balancerer tre små kinesere rundt oppe på den forreste del af togvognens tag fire meter over gulvet, mens en fjerde svejser tagpladerne sammen. Under togets bundplade sidder en femte kineser på hug. Han svejser i bare arme og uden hjelm og beskyttelsesbriller, mens gnisterne står om ham. Tolken fortæller ham, at han skal have beskyttelsesbriller og hjelm på, men det griner han ad. Han ved det godt, siger han, men han kunne ikke lige finde beskyttelsesbrillerne, og det var jo ikke særlig meget, der skulle svejses.

ENDESTATION

Efter 14 dage er arbejdet gjort. Togvognen er ikke længere en bunke losdele. Og i øvrigt er den heller ikke længere en togvogn, men et kunstværk af den kinesiske kunstner Qiu Anxiong.

RYCNING I SMUG

Det, som kineserne finder mest problematisk, mens arbejdet står på, er, at de hverken må spytte på gulvet eller ryge indendørs på Arken. De finder dog en måde at omgå reglerne på ved at smugryge deres cigaretter inde i togvognen, hvor man ikke kan se dem.

VINTERVEJR ER DET RENE VAND

Yu har hele tiden en lille taske hæmmende over den ene skulder. Her opbevarer han sine papirer og vigtige dokumenter såsom pas og visitkort. Når man spørger ham, hvad han savner hjemme i Kina, trækker han på skuldrene og siger, at de jo har haft en kok med fra Shenyang, så de har fået, hvad de skulle have. Desuden er der 20 frostgrader i Nordøstkina for tiden, mens det danske vintervejr med rusk og regn er den rene sol og sommer ved siden af.

